

И Иванчо безъ много да му мисли, легна. Въ сжщото време една кофа, пълна съ варовита вода, която пускаха отгоре, се блъсна въ него и цѣлъ го залѣ.

— Олеле! — писна нашъ Иванчо и скокна на крака. — Кой смѣ да ме залива?

— Та кой те кара да лѣгашъ? — отговориха му работниците. — Ти глухъ ли си, та не чувашъ, че ти казваме да бѣгашъ, а не да лѣгашъ? Махай се отъ тукъ, че ни прѣчишъ!

Видѣ Иванчо, че самъ си е виновенъ, очисти дрехитѣ си колкото можа и изцапанъ продѣлжи пѣтя си къмъ училището. Най-сетне стигна. Звънецътъ вече биеше, и децата съ буйни викове влизаха като потокъ презъ вратата. Съ разтреперано сърдце и Иванчо влѣзе заедно съ другитѣ и се намѣри въ една широка стая.

— Ще ида по-близу до прозореца, та да мога да бѣгамъ, — помисли си Иванчо и се изправи до единъ отъ прозорцитѣ.

Най-после и учителътъ влѣзе. За учудване на Иванча той не носѣше нито сопа, нито изглеждаше страшенъ. Застана предъ ученицитѣ и засмѣнъ рече:

— Здравѣйте, драги деца!

— Но Иванчо съ запушенитѣ уши, чу:

— Дръжете се здраво, деца!

— Ще падне бой! — помисли си Иванчо.

— А въ това време учителътъ продѣлжи:

— Днешниятъ денъ е най-хубавиятъ денъ за васъ, мили деца, защото нѣма нищо по-хубаво отъ училището. Въ училището ще се изучите да четете и пишете, ще си намѣрите най-добри другари, тукъ ще станете умни и добри деца. Но вие този пѣтъ много сте играли тукъ, и стаята е пълна съ прахъ. А трѣбва да имаме чистъ въздухъ. Въ такъвъ свѣтълъ денъ поне прозорцитѣ трѣбва да сж отворени. Я ти, малко момче, — каза учителътъ като посочи Иванча, — ти си най-близко до прозореца, отвори го!

Но Иванчо съ запушенитѣ уши, чу:

— Я ти се качи на прозореца!

И безъ много да му мисли, Иванчо хопъ, подскочи, качи се на прозореца и се изправи тамъ, като мигаше съ очи.

— Какво правишъ? Защо се качи на прозореца? — попита учуденъ учителътъ.

Иванчо мълчеше.

— Трѣбва да е глухичккъ, — рече едно отъ децата.

— Не чувашъ ли добре? — попита тогава учителътъ.

— Не чувамъ! — отговори Иванчо разтреперанъ.

— Откога не дочувашъ? Така ли си се родилъ?

— Не, отъ тая сутринъ не дочувамъ, откакто си сложихъ памукъ въ ушитѣ. Така ми каза Ангелъ. Да си сложа въ ушитѣ памукъ, тогава и да не знамъ, нѣма да ме биятъ въ училище.

Като чува това, всички деца въ отдѣлението се размѣха. Засмѣ се и учителътъ, приближи се до Иванча и кротко го погали по главата. Иванчо почервенѣ отъ срамъ. Едва сега разбра, че Ангелъ се е подигравалъ съ него. Той извади отъ ушитѣ си памука и изведнажъ му стана толкова весело, че чува пакъ ясно всички, че учителътъ е добъръ и че има толкова много нови другари, и че всичко, съ което Ангелъ го плашеше, е лъжа, че му се искаше, да скочи върху чина и да извика съ всичка сила:

— Ура, да живѣе училището! Да живѣе учителътъ ни!

Но отъ срамъ си замълча, а вмѣсто него другитѣ деца се развикаха:

— Ура! Иванчо вече не е глухъ!

— Ехей, по тихо! — извика засмѣнъ учителътъ. — Какво сте се разкрѣшли, току вижте, че сега пѣкъ азъ съмъ оглушелъ!